

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1173/2018
25.10.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Мирољуба Томића, Соње Павловић и Маје Ковачевић Томић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ивана Стефановића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Пожаревцу 2К 40/16 од 28.09.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 459/18 од 18.05.2018. године, на седници већа одржаној 25.10.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Ивана Стефановића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Пожаревцу 2К 40/16 од 28.09.2017. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 459/18 од 18.05.2018. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Пожаревцу 2К 40/16 од 28.09.2017. године, окривљена АА, оглашена је кривом због извршења продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђена на казну затвора у трајању од 1 (једне) године и 6 (шест) месеци. Окривљена је обавезана да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини је одређено да ће суд донети посебно решење. Истом пресудом, окривљена је обавезана да плати паушални износ у висини од 20.000,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Такође, окривљена је обавезана да на име имовинскоправног захтева, оштећеној „ББ“ ... – Филијала ..., исплати новчани износ од 1.820.676,00 динара, у року од три месеца, рачунајући од дана правноснажности наведене пресуде, а за износ преко досуђеног а до траженог имовинскоправног захтева, оштећена је упућена на парницу. Истом пресудом, на основу члана 422. тачка 1) ЗКП, према окривљеној АА, одбијена је оптужба да је

извршила продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 1. у вези члана 61. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 459/18 од 18.05.2018. године, делимичним усвајањем жалби окривљене АА и њеног браниоца, адвоката Ивана Стефановића, преиначена је пресуда Вишег суда у Пожаревцу 2К 40/16 од 28.09.2017. године, у осуђујућем делу, само у погледу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу, окривљену АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашена кривом, осудио на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, док су жалбе окривљене и њеног браниоца у преосталом делу одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Иван Стефановић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљене у захтеву за заштиту законитости истиче да се у конкретном случају ради о правној конструкцији продуженог кривичног дела, где се време апсолутне застарелости кривичног гоњења рачуна засебно за сваку кривичноправну радњу која је ушла у састав продуженог дела, јер се те радње појављују као самосталне - па како су радње које су стављене на терет окривљеној предузете 2009. године, то је према мишљењу браниоца, релативна затарелост кривичног гоњења у конкретном случају наступила 2012. године, а апсолутна застарелост 2015. године, тј. пре доношења побијаних правноснажних пресуда.

Изнетим наводима, по налажењу овог суда, бранилац указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Међутим, ови наводи захтева за заштиту законитости не могу се прихватити као основани, а из следећих разлога:

Наиме, продужено кривично дело из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљена правноснажно оглашена кривом, обухвата кривична дела чије битно обележје јесте одређени новчани износ, па се стога у смислу члана 61. став 5. КЗ, има сматрати да је продуженим делом остварен збир износа остварених појединачним делима, јер је то обухваћено јединственим умисљајем, а што очигледно произилази из образложења и изреке правноснажне

пресуде. С тим у вези је и правна квалификација продуженог кривичног дела извршена према свеукупном збиру новчаних износа остварених појединачним делима, јер је такав износ обухваћен јединственим умишљајем окривљене. У том случају дакле, застарелост кривичног гоњења код продуженог кривичног дела почиње тећи од момента од када је предузета радња последњег кривичног дела која је обухваћена продуженим кривичним делом, а рок се одређује према квалификацији која је прихваћена за продужено дело.

Стога, како је окривљена АА побијаном правноснажном пресудом оглашена кривом да је у временском периоду од 15.01.2009. до 31.08.2009. године, извршила продужено кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, а како је према истом закону за наведено кривично дело прописана казна затвора од две до десет година, то произилази да у конкретном случају у смислу члана 103. тачка 4) у вези члана 104. став 6. КЗ, апсолутна застарелост кривичног гоњења наступа 31.08.2029. године.

Врховни касациони суд наглашава да се у конкретном случају време застарелости кривичног гоњења не рачуна засебно за сваку кривично-правну радњу која је ушла у састав продуженог кривичног дела, како то бранилац неосновано у захтеву истиче, из разлога што се ове радње не појављују као самосталне, већ су обухваћене продуженим кривичним делом, којим је остварен збир износа остварених појединачним делима, јер је то обухваћено јединственим умишљајем окривљене.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац окривљене указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП.

Поред наведеног, бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови учинили повреду кривичног закона, јер су окривљену огласили кривом за дело које по закону није кривично дело, с обзиром да је према мишљењу браниоца, изменама и допунама Кривичног законика објављеним у „Службеном гласнику РС“ број 94/16 од 24.11.2016. године, које су ступиле на снагу 01.03.2018. године, престало да постоји кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. тј. извршена је декриминализација истог, будући да је у члану 234. КЗ, који се примењује од 01.03.2018. године, прописано сасвим друго кривично дело -недозвољена производња.

Изнетим наводима, по налажењу овога суда, бранилац окривљене указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац указује да је изменама и допунама Кривичног законика објављеним у „Службеном гласнику РС“ 94/16 које су ступиле на снагу 01.03.2018. године, извршена декриминализација кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица, из разлога што је поменути изменама и допунама Кривичног законика, извршена само „пренумерација“ наведеног кривичног дела, тако што је сада исто кривично дело прописано одредбом члана 227. КЗ. Према томе, не ради се о декриминализацији кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица, како

то бранилац неосновано истиче, имајући пре свега у виду да су и радње извршења и прописане казне за предметно кривично дело остале неизмењене - па су стога наводи захтева да дело за које је окривљена оглашена кривом, није кривично дело, од стране овог суда оцењени као неосновани. Уз то, Врховни касациони суд напомиње и то да у конкретном случају, није било потребе да суд у смислу одредбе члана 5. став 2. КЗ, примењује „нови закон“, како то такође неосновано бранилац указује, с обзиром да исти није блажи за учиниоца.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано бранилац истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости се указује и да је изрека побијане првостепене пресуде неразумљива, нарочито у погледу својства окривљене као одговорног лица, као и да је иста изрека нејасна у погледу радњи извршења које су окривљеној стављене на терет, тј. да је нејасно да ли је окривљена искористила свој положај или је прекорачила границе својих овлашћења- којим наводима се, по налажењу овог суда, указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП.

Такође, у захтеву бранилац истиче и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, цитирајући текст поменуте законске одредбе.

Поред тога, бранилац у захтеву износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да је суд погрешно утврдио чињенично стање, да током поступка није доказано присвајање новца од стране окривљене, те да се ова одлучна чињеница заснива на претпоставкама, а што све, према оцени браниоца, указује да окривљена није извршила предметно кривично дело.

Изнетим наводима, бранилац оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и 438. став 2. тачка 2) ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљене у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбацио као недозвољен.

**Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Бата Цветковић, с.р.**